
SVILARSTVO NA KITAJSKEM V OBDOBJU DINASTIJE MING

Mitja Saje

37

IZVLEČEK

Širjenje privatno organizirane proizvodnje svile in pojavljanje manufakturne proizvodnje z najemniško delovno silo v regiji Jiangnan, povezano z razširitvijo tržnega gospodarstva v obdobju dinastije Ming, je potekalo znotraj cehovskih organizacij, kar je oteževalo spontan in svobodnejši razvoj. Sistem založništva, preko katerega je šla večina privatno stkane svile za državna naročila, je postavljaval privatno svilarstvo proizvodnjo v veliko odvisnost od državnih naročil. Ker je propadala tradicionalna državna proizvodnja in razpadal sistem obveznega davčnega dela obrtnikov za državo, se je država morala povezati z novimi tržno usmerjenimi sektorji proizvodnje in prevzeti nekakšno pokroviteljstvo nad njimi. Ta simbioza je obstajala le do neke meje, ker je država na razne načine ovirala in omejevala razvoj tržne proizvodnje, ki bi resneje presegala ozko začrtane okvire državnih potreb.

ABSTRACT

The spreading of privately organized production of silk and the development of manufacture production with hired labour force in the Jiangnan region, related to an expanding market economy under the Ming dynasty, took place within guild organizations and thus restricted a spontaneous and more liberate development. The system of supply which made most of the privately woven silk go to the government, also made the private silk production highly dependent on government orders. Because the traditional state production was falling into decay and the system of obligatory tax contributions of craftsmen to the state had disintegrated, the state had to contact the new market-orientated sectors of production and accept some kind of patronage over them. This symbiosis existed only to some extent. Actually, the state obstructed and limited the growth of all market-orientated production which would exceed the narrow framework of its own requirements by all possible means.

UVOD

V obdobju dinastije Ming (1368-1644) je bila proizvodnja svile in tkanje svilenih tkanin najbolj razširjeno in razvito v pokrajini Jiangnan, južno od spodnjega toka reke Yangzi ali Dolge reke, nekako v trikotniku med sedanjimi mesti Nanking, Shanghai in Hangzhou, kjer je imelo svilarstvo že dolgo tradicijo. Pokrajina Jiangnan je bila že takrat gospodarsko in kulturno najbolj razvita regija na Kitajskem, kjer je v času dinastije Ming dinamičen razvoj privedel do hitrega širjenja tržno usmerjene proizvodnje in spreminjanja gospodarske strukture v regiji.

Kitajska je bila v času dinastije Ming strogo centralistično urejena država z močnim birokratskim aparatom in z izpopolnjenimi mehanizmi delovanja državne uprave. Lahko je obvladovala in nadzorovala takorekoč vsa važnejša družbena dogajanja in z učinkovito logistiko je lahko delovala in posredovala na celotnem državnem teritoriju. Povečana birokratizacija družbe je zato dajala neizbrisen pečat vsem oblikam družbenega dogajanja.

Prav napredek na področju izpopolnjevanja državne uprave je pomenil večjo oviro za bolj dinamičen razvoj tržno usmerjenih sektorjev gospodarstva, kajti v konservaciji preteklosti usmerjena ideologija in na naturalnem gospodarstvu zasnovan ideal statične družbe sta kot glavni značilnosti upravnega aparata pogojevali njegovo togost in nesposobnost prilagajanja spremembam. Mogočni državni aparat je tako v drugi polovici dinastije Ming že postal glavna ovira za širjenje novih idej, ustvarjalnosti in dinamičnih sprememb v gospodarski sferi.

38

V kriznih razmerah od konca 16. stoletja dalje je državni aparat naposled še povsem direktno posegel v pogoje gospodarjenja pomembnih tržno usmerjenih proizvodnih dejavnosti, kot je bilo na primer tkanje svilenega blaga. Državna uprava je določila visoke izredne davke povsem v nasprotju z ekonomsko logiko, kajti država je določala tudi prodajne cene. Novi davki so tako pomenili povečanje proizvodnih stroškov nad višino dovoljenih prodajnih cen, kar je paraliziralo proizvodnjo in sprožilo upore proti tem ukrepom.

SVILARSTVO NA KITAJSKEM V OBDOBJU MING

Svilarstvo je bilo v regiji Jiangnan tradicionalna in tudi najbolj razvita obrt. Tradicionalne oblike proizvodnje in tkanja svile so bile: kot domača kmečka obrt, ki je bila še pretežno vključena v naturalno gospodarstvo; kot drobna obrt, ki je bila bodisi še vključena v naturalno gospodarstvo ali pa je bila samostojna drobno blagovna proizvodnja ter kot velike državne delavnice, ki so delale za potrebe dvora.

Svilarstvo je bila panoga, v kateri je najprej prišlo do večjega razmaha zasebne proizvodnje, vključno z nekaterimi novimi oblikami organiziranja proizvodnje. V obdobju Ming se je proizvodjanje svile v regiji močno okrepilo, pri tem pa se je bistveno povečal delež tržno usmerjene proizvodnje. Najbolj dinamičen razvoj novih oblik svilarstva v večjih delavnicah se je odvijal v glavnem centru tradicionalnega svilarstva, v mestu Suzhou, kjer so prav zaradi močne tradicije še naprej obstajale vse omenjene oblike tradicionalne proizvodnje svile, ter je razvoj predstavljal izredno zapleteno prepletanje tradicionalnih načinov tkanja s sodobnejšo, pretežno manufakturno organizirano proizvodnjo.

Državne tekstilne delavnice so bile pomembna predhodna oblika pri razvoju množične zasebne tržne proizvodnje. V njih je bila tehnično in organizacijsko že vpeljana proizvodnja v velikih serijah, le da ni bila namenjena prostemu trgu, ampak jo je birokratska uprava namenjala za potrebe dvora in državnih služb, torej lahko govorimo o neke vrste planski proizvodnji z usmerjeno distribucijo.

Državne svilarske delavnice so se v času dinastije Ming delile na osrednje, ki so bile locirane v obeh prestolnicah Peking in Nankingu, ter na lokalne, ki so bile razporejene po provincah z najbolj razširjeno proizvodnjo svile. Količina proizvodnje je bila določena z letno kvoto, ki jo je odredilo ministrstvo za delo. Ta kvota je v bistvu predstavljala davčno obvezo svilarskih obrtniških družin, ki so svoj davek odslužile z delom za državo.

Vhod v denarniško cehovsko združenje (zgodnja oblika banke) »Qianye huiguan« v vzhodnem delu centra mesta Suzhou. ♦ Entrance of a Guild's monetary association (early form of banking) »Qianye huiguan« in the eastern part of Suzhou's city centre. ♦ Entrée de la corporation financière (forme primaire de la banque) »Quanye huiguan« dans la partie est du centre de la ville Suzhou.

Kot v drugih državnih delavnicah so tudi za tkanje svile uporabljali tako obrtnike, ki so bili obvezani stalno delati v državnih delavnicah in so v sklopu teh delavnic tudi prebivali, ter druge, ki so morali samo občasno priti na delo, da bi odslužili davek. V osrednjih delavnicah so se opirali predvsem na stalno prebivajoče delavce, neposredno podrejene ministrstvu, medtem ko je bilo po lokalnih delavnicah v provincah teh manj, in so prevladovali obrtniki, ki so morali le občasno odslužiti davek.

Po obsegu proizvodnje so bile pomembnejše lokalne delavnice, na katere je, če upoštevamo samo letno kvoto, po letu 1587, odpadlo okoli 61 % količin svilenega blaga, določenega z letno kvoto, medtem ko so osrednje delavnice v Pekingu morale predati 32 % in tiste v Nankingu 7 % celotne letne kvote.¹

40

V začetnem obdobju dinastije je bila kvota določena lokalnim delavnicam še večja in je znašala 35.436 bal svilenega blaga, po letu 1528 pa je bila zaradi spremembe davčnega sistema in konverzije plačevanja dela delovnega davka v srebru ta kvota zmanjšana in je po letu 1587 za vse lokalne delavnice skupaj znašala 28.684 bal.²

Večina tedanjih lokalnih državnih svilarskih delavnic je bila skoncentrirana na območju Jiangnan, ki je obsegalo najrazvitejši del dveh, v svilarstvu najpomembnejših provinc, z glavnima centroma proizvodnje svilenega blaga v mestih Suzhou in Hangzhou. Dejanska proizvodnja svilenega blaga za državne potrebe je bila v tej regiji seveda mnogo večja od predpisane davčne kvote, ker so državna naročila svilenega blaga od sredine 16. stoletja dalje hitro naraščala in so daleč presežala obseg davčne kvote. Tako je v dinastičnih analih zapisano, da so 1587. leta v obeh provincah z mestoma Suzhou in Hangzhou naročili 127.315 bal svile za skupaj okoli 1.600.000 srebrnih taelov.³

Dinastična zgodovina navaja podobno letno naročilo za mesti Suzhou in Hangzhou v sredini vladavine Wan Li (konec 16. stoletja), v višini 150.000 bal.⁴

Osrednje državne svilarske delavnice so se delile na tkalsko barvarski oddelek v Pekingu, ki je bil kot posebna ustanova pripojen ministrstvu za delo, in tkalsko barvarski oddelek v Nankingu, ki je bil podrejen ministrstvu za delo. Nanking je sodil v širše območje regije Jiangnan in zato so tam locirane osrednje delavnice še povečevale koncentracijo tkanja svile v tej regiji. V začetku dinastije je bilo v njih preko 300 statev in nad 3.000 obrtnikov.⁵

Ob pregledu leta 1528 je bilo v delavnicah v Nankingu še 1.317 obrtnikov, leta 1561 jih je bilo skupaj z vodilnim osebjem 1.461 in leta 1567 1.343 obrtnikov, h katerim je treba prišteti še 87 vodilnih delavcev in uradnikov.⁶

Proizvodno kvoto so lokalnim delavnicam v Nankingu določili na vsakih 10 let in sicer je obsegalo desetletno naročilo 50.000 bal svilenega blaga, od tega 20.000 bal barvane surove svile, 16.000 bal bele svile in 14.000 bal vzorčaste svile. Le med leti 1535 in 1570 pa so določali 7-letne kvote.⁷

1 Peng Zeyi: Cong Mingdai guanying zhizao de jingying fang shi kan Jiangnan sizhiye shengzhan de xingzhi, Ming Qing zibenzhuji mengya yanjiu lunwen ji, Shanghai 1981, str. 311.

2 Isto kot 1

3 Dinastična kronika: Ming Shen Zong Wan Li shilu, zvezek 187.

4 Dinastična zgodovina: Ming shi, zvezek 82, poglavje: Shi huo zhi 6.

5 Wan Li - Ming hui dian, zvezek 208, gongbu 28.

6 Wan Li - Ming hui dian, zvezek 189, gongbu 9.

7 Isto kot 5.

Tako je bila letna proizvodnja oddelka v Nankingu okoli 5.000 bal, kar je bilo približno trikrat več, kot so letno natkali v oddelku v Pekingju. V pekinških delavnicah je bil namreč poudarek na barvanju in je njihova 10-letna kvota obsegala izdelavo 150.000 bal barvane svile, za katero so porabili 30.000 bal lastne proizvodnje in 120.000 bal že izdelane svile.⁸

V Nankingu je bil, razen oddelka osrednjih delavnic, še en oddelek za izdelovanje posebno kvalitetne *bo* svile, ki je bil podrejen uradu za nadzor obredov, ter so letno stkali 1.369 bal *bo* svile.⁹ Tam je delalo najprej 1.200 obrtnikov, okoli leta 1587 pa jih je bilo še nekaj nad 800¹⁰.

Lokalne državne svilarske delavnice so obsegale 22 tkalsko barvarskih oddelkov, razporejenih po prefekturah v sedmih provincah. Po letu 1528 so ukinili tri oddelke v provincah Jiangxi, Shandong in Henan, tako da je preostalih 19 oddelkov bilo še bolj skoncentriranih v širši regiji Jiangnan, kjer so na območju dveh provinc Zhejiang in Nanzhili ostali vsi oddelki, razen treh (dva v provinci Fujian in eden v provinci Sichuan).¹¹

Od petih prefektur ožje regije Jiangnan so štiri imele tkalsko barvarske oddelke, to je vse, razen prefektore Changzhou, poleg tega so bili tkalsko barvarski oddelki tudi v vseh sosednjih prefekturah, kar potrjuje izjemno koncentracijo svilarske proizvodnje na tem območju. Med lokalnimi oddelki sta imeli zaradi močne tradicije vodilni položaj mesti Suzhou in Hangzhou.

Medtem ko so osrednje delavnice v glavnem vso proizvodnjo predajale direktno dvoru in državni upravi, so lokalne delavnice izdelovale velik delež svile za lokalne potrebe in za velika državna naročila, ki so od srede 16. stoletja dalje daleč presegala obvezne davčne kvote in so jih sklepali preko plačila v srebru. S tem je bil velik delež proizvodnje državnih delavnic vključen v tržno proizvodnjo svile z mestom Suzhou kot glavnim tržnim centrom. Surovine so državne delavnice po pravilu dobivale v obliki svile, ki so jo kot davek oddajali lokalni prebivalci, vendar se je s širitvijo proizvodnje tudi za preskrbo s surovinami vedno bolj uveljavljala nabava na trgu.

Lokalne obrtne delavnice so bile sprva pod lokalno državno upravo, kasneje pa je po letu 1567 cesar pričel pošiljati direktno in mimo državne uprave svoje evnuhe, da so nadzirali zbiranje davkov v svilarstvu. Da bi povečali neposredne dohodke dvora, so evnuhi dobivali vedno večja pooblastila in začeli pobirati dodatne davščine ter proti koncu 16. stoletja praktično prevzeli upravo nad državno svilarsko proizvodnjo tako v Nankingu kot tudi v vseh glavnih lokalnih svilarskih centrih. Ta nekontroliran poseg dvora v lokalno proizvodnjo je imel za razvoj svilarstva v regiji Jiangnan zelo težke posledice.

Ker je državna proizvodnja obsegala in s svojo organizacijo vključevala pretežen del svilarske proizvodnje, je poznavanje njenega razvoja in načinov vključevanja v tržno proizvodnjo regije Jiangnan bistveno za razumevanje družbenega položaja, ki ga je imelo svilarstvo v tedanji Kitajski in za odnose, ki so vladali v njem. Razvojne faze, skozi katere je šla državna svilarska proizvodnja regije Jiangnan, si bomo ogledali na primeru tkalsko barvarskega oddelka iz mesta Suzhou.

⁸ Wan Li - Ming hui dian, zvezek 201, gongbu 21.

⁹ Dinastična kronika: Ming Shen Zong Wan Li shilu, zvezek 489.

¹⁰ Wan Li - Ming hui dian, zvezek 208, gongbu 28.

¹¹ Isto kot 8.

Poslopje poslovnega združenja »huiguan« v mestu Suzhou. ♦ Building of the business association »huiguan« in the town of Suzhou. ♦ Bâtiment de l'association commerciale »huiguan« dans la ville Suzhou.

Poslopje barvarskih delavnic »Lize gongsuo« v mestu Suzhou. ♦ Building of the dye-works »Lize gongsuo« in Suzhou. ♦ Bâtiment des ateliers de teinturerie »Lize gongsuo« dans la ville Suzhou.

Tkalsko barvarski oddelek v mestu Suzhou je bil ustanovljen že takoj v letu osnovanja dinastije Ming leta 1368. Leta 1425 so ga razširili, da je obsegal 300 delovnih prostorov in je imel skupaj 1.700 obrtnih delavcev. Kasneje so v tkalskih delavnicah prenehali s proizvodnjo, kar je bila posledica uveljavljanja tkanja po naročilu oziroma založništva, ki je v začetku 16. stoletja pričelo nadomeščati lastno proizvodnjo.¹² Založništvo je bila podaljšana oblika državno organizirane proizvodnje, ko so državne delavnice zadolžile domače in zasebne obrtnike, da so tkali svilo za državne potrebe.

Koncem štiridesetih let 16. stoletja je oddelek mesta Suzhou obnovil tkalske delavnice in pričel zbirati vsakovrstne obrtnike za tkanje svile. Takrat je bilo za tkanje svile namenjenih 87 delovnih prostorov, ki so se delili na 6 delavnic za tkanje posameznih vrst svilenega blaga s skupno 173 statvami. Razen teh delavnic, namenjenih tkanju, je bilo še 40 delovnih prostorov za barvanje, 72 prostorov za pripravo svilenih niti in 23 prostorov za dodelavo tančic.¹³

Oddelek v mestu Suzhou je upravljal en upravnik (veliki poslanec) in dva namestnika, izmed obrtnih delavcev so izbrali še vodje posameznih delavnic oziroma vodje posameznih proizvodnih procesov, pisarje in drugo pomožno osebje. Po zapisniku iz leta 1547, ko so na novo odpirali tkalske delavnice, je v njih delalo 667 obrtnih delavcev

¹² Sun Pei bianji: Suzhou zhi zao ju zhi, 3. zvezek.

¹³ Sun Feng bianji: Suzhou zhi zao ju zhi, 3. in 4. zvezek.

ter 13 vojaških obrtnikov, ki jih je poslal lokalni garnizon. Navadni obrtniki so sodili pod civilno upravo ministrstva za delo, ki jim je za njihovo delo dodelilo po 4 dou (30 kg) riža na mesec, medtem ko so vojaški obrtniki sodili pod vojaško upravo in so zato morali za vsakega plačevati dvojno ceno po 8 dou mesečno, direktno njihovem garnizonu.¹⁴

Proizvodnja svilenih tkanin lokalnih državnih delavnic ni bila imuna na nepredvidene administrativne ukrepe državne vlade, ki je večkrat grobo posegla v samo proizvodnjo. Tako dinastična zgodovina omenja, da je »*proizvodnja v mestih Suzhou in Hangzhou včasih tekla, včasih pa je bila ustavljena.*«¹⁵

Trenutno razpolagamo z dokumentacijo, da je državna vlada najmanj trikrat v obdobju dinastije Ming z odlokom ukazala ustavitev proizvodnje državnih tkalskih delavnic. Prvič je bilo leta 1390; naslednjič leta 1567¹⁶ in nazadnje leta 1628.¹⁷

Iz obsega in nestabilnosti neposredne proizvodnje lokalnih državnih delavnic od konca 15. stoletja dalje je razvidno, da je ta tip proizvodnje zaradi širjenja vloge trga in razvoja konkurenčnih oblik tkanja svile zašel v globoko krizo, iz katere se ni mogel izvleči kljub nekaterim poskusom oživljanja.

Položaj lokalnih državnih delavnic je oteževalo vedno večje pomanjkanje delovne sile iz odvisnih obrtniških družin, na katerih je slonela ta oblika proizvodnje. Razmere so pogosto poslabšali še neusklajeni ukrepi državne politike. Tako so v nekaterih lokalnih oddelkih prenehali s tkanjem že zgodaj v začetku 16. stoletja, v nekaterih so kasneje proizvodnjo delno obnovili, pospešeno propadanje pa se je začelo spet v 20. letih 17. stoletja, tako da zadnja državna prepoved proizvodnje 1628. leta pomeni praktično tudi konec tovrstne državne proizvodnje lokalnih delavnic. (Glej op. 17)

Obseg lokalnih delavnic ni nikoli več dosegel velikosti in števila delavcev iz sredine 15. stoletja, poleg tega pa vemo, da so rastoča državna naročila od srede 16. stoletja dalje močno presegala kapacitete lokalnih državnih delavnic, kar kaže, da je postajal delež neposredne proizvodnje za državne potrebe vedno manjši in vedno manj pomemben. S tem se je poudarek prenesel na substitucijo direktne državne proizvodnje, kar je vzpodbudilo predvsem razmah treh oblik substitucije:

1. močan razmah založništva
2. organizacija tkanja z najemniško delovno silo
3. kupovanje dodatnih količin svilenega blaga na trgu.

Založništvo se je v regiji Jiangnan pojavilo že v prvi polovici 15. stoletja in je v tridesetih letih 16. stoletja postalo že povsem običajna in legalna oblika proizvodnje. Tako nam Wang Zheng, ki je bil 1535. leta poslan v Suzhou in Hangzhou kot nadzornik za svilo, opisuje ustaljenost in široko razširjenost založništva ter navaja njegove glavne značilnosti:

»*Vse revne in bogate tkalske družine se delijo na kategoriji dobrih in običajnih (gornjih in srednjih) delavcev, ki vsi dobivajo naloge za tkanje. Glede na število tkalcev, ki so pod upravo uradnikov, in višino njihove proizvodnje v vsaki provinci zadolžijo tkalce stkati ustrezne večje ali manjše količine blaga. Po 10 ljudi tvori skupino, v kateri se*

14 Sun Feng bianji: Suzhou zhi zao ju zhi, 3. in 10. zvezek.

15 Isto kot 4.

16 Isto kot 8.

17 Dinastična kronika: Ming Xi Zong Tian Qi shilu, Tian Qi 7 nian 11 yue yi chou.

morajo medsebojno nadzirati. Določen jim je posrednik, ki jim razdeli naloge.»¹⁸

Najbolj običajna oblika je bila, da je posrednik vzel denar pri državnem oddelku, z njim nabavil svilo in jo razdelil med domače tkalce. Ko je bilo blago stkano, ga je zbral in predal državnemu oddelku ter običajno še organiziral transport svile, nato pa ponovno prišel po denar za svilo za naslednji proizvodni cikel. Poleg kupovanja svile na trgu pa so posredniki uporabljali tudi z davki zbrano svilo, ki so jo razdelili med tkalce, ki so nato s tkanjem odslužili svoj davek. Možna je bila tudi oblika, da posrednik ni sam nabavljati svile, ampak je tkalcem razdelil srebro v vrednosti potrebnih surovin, za katerega so nato sami nabavljali svilo. Ta oblika denarnih naročil se je vedno bolj uveljavljala proti koncu dinastije Ming po davčnih reformah »nega biča« in ob vedno večji monetarizaciji kitajskega gospodarstva. Tkalci, ki so v založniškem sistemu delali po uradnem nalogu, so prav tako kot obrtniki v državnih delavnicah dobili po 4 dou riža na mesec.

44

Posredniki v založništvu, torej tisti, ki so to obliko tkanja dejansko vodili, so imeli številne različne lokalne nazive, kot na primer: glavni tkalec, premožni tkalec, vodja delavnice, trgovec, pa tudi zaničevalne nazive, kot »zbiralna palica«, ipd. Že nazivi kažejo, da so posredniki bili včasih trgovci, večinoma pa so izhajali iz obrtniških družin, vendar predvsem iz tistih premožnejših, ki so bili lastniki statev, oziroma so imeli vplivnejši položaj v cehovskih organizacijah. Zaradi tesne povezanosti s cehovskimi organizacijami se je založništvo preneslo tudi med cehovske tkalce, ki so prav tako kot »državni zavezani obrtniki« prejeli delo prek istih posrednikov, ti pa so na drugi strani sodelovali z državnimi uradniki in tako razširili krog odvisnosti tkanja svile od državnih institucij.

Založništvo je tekom 16. stoletja vztrajno izpodrivalo proizvodnjo državnih tkalskih delavnic in je že predstavljalo najpomembnejši delež vse državno organizirane proizvodnje svilenih tkanin. Okrepila se je tudi vloga posrednikov, ki so, kot omenjajo zapisi iz 1570. leta, praviloma goljufali državne oddelke¹⁹ in tako krepili svoj zasebni položaj. Pospeseno propadanje še preostalih delavnic v državni lasti v regiji Jiangnan v prvi četrtini 17. stoletja je pomenilo še nadaljnji razmah založništva, ki je postalo najpomembnejši način, preko katerega je državna uprava nadzorovala in si podredila znaten del ljudske obrti. Sistem je bil v začetku 17. stoletja razširjen že v vseh prefekturah regije Jiangnan in je predstavljal tipično obliko organiziranja razdrobljene ljudske obrti tkanja svile.²⁰

Uveljavljanje tkanja z najemniško delovno silo se je v nekaterih lokalnih državnih delavnicah pojavilo najprej kot odraz pomanjkanja visoko usposobljenih obrtnikov v domačem kraju, zaradi česar so pričeli najemati sposobnejše tkalce iz drugih krajev. Drug primer so bili veliki svilarski centri, kot Suzhou, Hangzhou in Nanjing, kjer so državne delavnice pričele najemati delovno silo kot dopolnitev za večjo proizvodnjo zaradi povečanih delovnih nalog. Vendar je bila uporaba najemniških delavcev v državnih tkalskih delavnicah boljčasne narave in ne povsem ustaljen princip, ki mu državna uprava ni bila najbolj naklonjena, kot je razvidno iz poročila, ki ga je za 1586. leto za Suzhou in Hangzhou podal nadzorni evnuh Sun Long, v katerem ugotavlja:

»Državne delavnice petih prefektur so že sposobne izpolniti proizvodno kvoto z lastnimi obrtniki (delajo za tlako), ki jih lahko prehranijo z žitno kvoto ter se lahko tako

¹⁸ Dinastična kronika: Ming Shi Zong Jia Qing shilu, 172. zvezek.

¹⁹ Dinastična kronika: Ming Mu Zong Long Qing shilu, 51. zvezek.

²⁰ Isto kot 1, str. 325

*izogonejo najemanju ljudskih obrtnikov, ki so jih imeli najete doslej. S tem pri vsakem delavcu prihranijo več tisoč taelov letno.*²¹

To jasno kaže, da so najeto delovno silo uporabili samo za dopolnitev zvišane proizvodne zahteve v času, ko teh zahtev ni bilo mogoče zadovoljiti z običajnimi sredstvi.

Praksa kupovanja dodatnih količin svilenega blaga na trgu se je zelo uveljavila v sedemdesetih letih 15. stoletja med provincami Jiangxi, Huguang, Henan, Fujian, kjer tkanje svile ni bilo tako visoko razvito in z domačo proizvodnjo niso mogli izpolniti predpisane kvote. Zato so uradniki iz teh provinc pričeli na veliko nabavljati manjkajoče količine na trgu v mestih Nanjing in Suzhou, kar je seveda vplivalo na dvig cen svilenega blaga.²²

To je v očeh takratnih konfucianskih birokratov pomenilo nedopustne spremembe ustaljenega reda in zato je ministrstvo za delo 1484. leta prepovedalo kupovanje svilenega blaga po spremenjenih cenah in nakupe v drugih krajih.²³ Po tem omenjene province niso imele več možnosti izpolnjevati predpisanih letnih kvot in v letih 1515 do 1528 jim je skupno nastal neizpolnjen primanjkljaj 227.000 bal svile.²⁴

Nazadnje je 1528. leta ministrstvo za delo le ugotovilo, da navedene province nimajo možnosti proizvajati tako visokih kvot, in jih oprostilo pretiranih zahtevkov²⁵, kar je končno odstranilo razloge za uradniško organizirano medregionalno trgovino s svilenim blagom in povsem zaustavilo to prakso.

Razen medregionalne uradniške trgovine, ki je v letih razcveta vplivala na razširitev tržno usmerjene proizvodnje svile v regiji Jiangnan, se je kot oblika substitucije državne proizvodnje uveljavilo tudi lokalno kupovanje v regiji Jiangnan, ki je bilo manj podvrženo strogim regulativnim ukrepom ministrstva za delo.

Kot tipičen primer si lahko ogledamo srednje veliko lokalno državno delavnico v kraju Ningguo. Tako kot večina podobnih državnih delavnic je tudi ta do 16. stoletja že zabredla v globoko krizo, ko na dotedanji način ni bilo več mogoče nadaljevati proizvodnje in izpolnjevati predpisanih kvot, predvsem, ker zaradi spremenjene socialne strukture prebivalstva ni bilo več mogoče zagotoviti zadostnega števila za davčno delo zavezanih delavcev.

Lokalna kronika prefekture Ningguo²⁶ podrobneje navaja, na kakšne načine so se uradniki tega kraja lotili reševanja tega problema, da bi zagotovili predpisano proizvodno kvoto, ki jo je bilo treba vsako leto predati višjim oblastem. Zapisano je, da se je po vladavini Hong Zhi (1488 - 1506) število obrtniških družin zmanjšalo, zato so uradniki na trgu kupovali svileno blago za izpolnitev predpisane kvote. Za leta 1529 - 1532 kronika beleži, da med zavezanimi obrtniški družinami ni bilo več izurjenih obrtnikov in, ker so delali z velikimi izgubami, so uradniki naročili trgovcem, naj oni vodijo tkanje, kar pomeni prehod na znano obliko založništva. V letih 1568 in 1569 je v tej prefekturi ob uvajanju davčnega sistema »enega biča« prišlo še do ene pomembne spremembe, ker so

21 Dinastična kronika: Ming Shen Zong Wan Li shilu, 171. zvezek.

22 Dinastična kronika: Ming Xian Zong Cheng Hua shilu, 104. in 155. zvezek.

23 Isto kot 8.

24 Dinastična kronika: Ming Shi Zong Jia Qing shilu, 93. zvezek.

25 Isto kot 8.

26 Jia Qing, Ningguo fu zhi, 12. zvezek, gu ji shang.

od obrtniških družin, ki so morale prej praviloma odslužiti davek *dingshui* z delom za državo, pričeli pobirati ta davek v srebru, kar je praktično pomenilo konec sistema, na katerem je temeljilo delo v državnih delavnicah.

Iz primerov razvoja substitucijskih oblik, ki so nadomeščale državno proizvodnjo, je mogoče povzeti, da propadanje neposredne državne proizvodnje svilenega blaga še ni nujno pomenilo zmanjšanje državnega vpliva na to proizvodno panogo. Glede na to, da so, kljub propadanju klasičnega tipa državnih delavnic, ostale predpisane davčne proizvodne kvote nespremenjene in da so ob njih še rasla dodatna državna naročila, so državni uradniki, zadalženi za proizvodnjo svile, razširili svoj vpliv tudi na zasebni sektor. Prek substitucijskih oblik državne proizvodnje je država močno vplivala na razmere na tržišču s svilo in svilenim blagom in na pogoje gospodarjenja celotne panoge.

46

Če poskusimo oceniti količino svilene proizvodnje, ki je bila v prefekturi Suzhou koncem 16. stoletja preko založništva in trga vezana na državna naročila, na osnovi podatkov iz dinastičnih analov, je razvidno, da je bila dnevna proizvodnja enih statev 1,7 cuna²⁷, kar je približno 5,7 cm. To pomeni, da je bila za eno balo (okoli 20 m) svile potrebna približno enoletna proizvodnja enih statev ter da je bila zato za zadovoljitev enoletnega državnega naročila potrebna proizvodnja več deset tisoč statev. Glede na to, da je zaradi izredne koncentracije tkanja svile v mestu oziroma v prefekturi Suzhou na to prefekturo odpadlo vsaj polovico državnih naročil, za katera smo že omenili, da so konec 16. stoletja znašala 150.000 bal svile letno, lahko predpostavimo, da je takrat v mestu Suzhou z okolico delalo najmanj 70.000 do 80.000 zasebnih statev za državna naročila.

Če sklepamo, da so državna naročila predstavljala okoli tri četrtine do štiri petine vse proizvodnje, pridemo do ocene, da je moralo biti v pogonu samo v prefekturi Suzhou blizu sto tisoč zasebnih statev. To oceno delno potrjujejo tudi opisi mesta Suzhou, kot na primer zapis za leto 1625²⁸, ki navaja, da je v mestu živelo več tisoč tkalskih družin, od katerih je vsaka posedovala svojo delavnico z več (najetimi) delavci in že omenjeni dinastični anali, ki za isto leto omenjajo, da če so delavnice zaustavile delo, je bilo brez dela po mestu raztresenih več tisoč tkalskih delavcev (brez lastnih statev),²⁹ ter dalje zapis iz leta 1602, ki pravi: »*Prebivalci mesta Suzhou nimajo drugih dohodkov, zato jih večina živi od tkanja. V polovici mesta na severu in vzhodu prebivajo večinoma tkalske družine.*«³⁰.

Gornji zapisi nam osvetljujejo tudi tip zasebne obrti, ki je takrat prevladoval v mestu Suzhou. To je bila predvsem razdrobljena proizvodnja, kjer je posamezna obrtniška družina predstavljala osnovno proizvodno enoto. Že sam naziv teh družin tkalska delavnica *jifang* in tkalska družina *jihu*, kaže na proizvodno specializacijo teh družin, ki so praviloma imele lasten delovni prostor z lastno proizvodno opremo, to je običajno z nekaj statvami. Tu in tam si je katera družina tudi okrepila materialni položaj, da so bili lastniki večjih delavnic s po več deset statvami. Te družine so poleg lastne delovne sile običajno zaposlovale po več tako imenovanih tkalskih delavcev *jigong* ali *zhigong*, ki so bili brez lastnih delovnih sredstev in so praviloma prodajali svojo delovno silo kot neke vrste najemni delavci. Odnos med tkalskimi družinami in tkalskimi delavci osvetljuje

²⁷ Dinastična kronika: Ming Shen Zong Wan Li shilu, 361. zvezek.

²⁸ Feng Guifen: Guang Xu, Suzhou fu zhi, 70. zvezek, Chen Ming.

²⁹ Isto kot 27.

³⁰ Chu Guozhen ji: Huang Ming da shiji, 44. zvezek, kuan shui, Wan Li, 29. leto.

Poslopje poslovnega zastopstva iz mesta Chaozhou iz province Guangdong v mestu Suzhou »Chaozhou huiguan«. ♦ Building of Chaozhou Business Agency (Guangdong Province) in the town of Suzhou - »Chaozhou huiguan«. ♦ Bâtiment de l'agence commerciale de la ville Chaozhou, province Guangdong, dans la ville Suzhou »Chaozhou hui-guan«.

zapis, ki ga je za državno poročilo ministrstva za delo leta 1601 napisal Cao Shipin:

»Prebivalci mesta Suzhou so po hišah in domovih združeno tkali. Tisti, ki so imeli delavnice, so nudili sredstva, tkalski delavci so nudili svojo silo, in tako so bili za dolgo drug od drugega odvisni za življenje... Posebneži, ki niso imeli stalnega gospodarja, zjutraj niso vedeli, kako bo zvečer. Dobiti delo pomeni živeti, zgubiti delo pomeni smrt. Jaz beležim, kar sem sam videl: 'Ko so zaustavile delo barvarske delavnice, je bilo odpuščenih več tisoč barvarskih delavcev in ko so zaustavile delo tkalske delavnice, je bilo spet odpuščenih več tisoč tkalskih delavcev'. Vsi so odvisni od lastnega dela in vsi so dobri ljudje.«³¹

Za obravnavanje tako predstavljenih proizvodnih odnosov, je pomembno dejstvo,

³¹ Dinastična kronika: Ming Shen Zong WanLi shilu, 361. zvezek.

da je bila zasebna svilarska proizvodnja v mestu Suzhou ves čas dinastije Ming cehovsko organizirana.

Cehovska tradicija je bila že zelo stara, saj je bil prvi tkalski ceh ustanovljen že v času dinastije Song proti koncu 11. stoletja in se je imenoval Jishengmiao ali Tempelj tkalskega svetnika, po templju, kjer je imel ceh svoj sedež in svojega zaščitnika. Od dinastije Yuan dalje je bil sedež ceha v daoističnem templju Xuanmiaoguan, kjer je ostal tudi pod dinastijo Ming, ko je imel v sklopu templja svoje poslopje s poslovnimi prostori in dvorano za svečanosti.³²

48

V drugi polovici dinastije Ming je bila to močna organizacija, ki je povezovala vso zasebno mestno obrt in vključevala tako tkalske družine kot tudi tkalske delavce, le da so imeli v cehu različen status. Delno je bila cehovska organiziranost tudi razlog za veliko razdrobljenost zasebne svilarske proizvodnje, ker so cehovski predpisi omejevali poljubno širjenje proizvodnje. V tej luči moramo gledati tudi na proces najemanja delovne sile, ki se je razvil znotraj cehovske organizacije in je bil zato podvržen številnim omejitvam, ki jih je narekovala cehovska narava medsebojnih odnosov.

Odnos med gospodarjem delavnice in tkalskim delavcem, ki je pri njem imel stalno delo, je bil bolj podoben odnosu mojstra in pomočnika kot pa gospodarja in pravega najemnega delavca.

Tudi delavci brez gospodarja, ki so svobodno iskali zaposlitev, niso bili povsem izven cehovskih okvirov. To je treba upoštevati za pravilno razumevanje naslednjih primerov, ki ilustrirajo ponudbo in najemanje delovne sile na osnovi običaja, da so v mestu Suzhou na posebej določenih mestih za vsako stroko po potrebi najemali nove delavce tako, da je poseben cehovski posrednik javno klical, koliko novih delavcev potrebuje posamezna stroka. Lokalna kronika nam za čase ob koncu dinastije Ming nudi naslednji opis:

»Na vzhodnem delu mesta so povsod tkalnice, kjer tkejo vzorčast saten in predejo prejo. Vsak delavec ima svojo spretnost. Delavci imajo stalnega gospodarja in so plačani glede na število delovnih dni. Če kdo zaradi opravičljivega razloga ne pride na delo, ga zamenja delavec, ki je brez gospodarja. Tisti, ki so brez gospodarja, stojijo ob zori na mostu in čakajo. Tkalci stojijo na mostu Huaqiao, predilci stojijo pri templju Guanhuasi. Tistim, ki predejo na vozičkih, se pravi vozičkarji in stojijo pri delavnici Lianxifang. V grupah po deset in po sto stegujejo vratove in gledajo ter se med seboj prerivajo kot postopači. Po riževi kaši (po zajtrku) se vsi razidejo. Če se zmanjša delo tkalskih hiš, potem nimajo obleke in hrane za življenje. Na vsakem mostu je stal vodja ceha, ki je razdeljeval delo, zdaj pa je cehovski urad za delo zaradi lastnih interesov prepovedal 'proizvodnjo'«³³.

Drug podoben primer najemanja delavcev je opisal Jiang Yihua v zvezi s tkanjem svile v mestu Suzhou v drugi polovici 16. stoletja:

»Mi prebivalci mesta Suzhou nimamo kmetijstva. Velike družine (tkalske družine) živijo od statev, majhne družine (tkalski delavci) pa se preživljajo s tkanjem. Vsako jutro se več sto tkalskih delavcev gnete pred vhodom templja Xuanmiao, poslušajo tkalske

³² Peng Zeyi: Zhongguo jindai shougongye shiziliao, 1. zvezek.

³³ Gu jin tu shu ji cheng: Zhi fang dian, 676. zvezek. *»Mi prebivalci mesta Suzhou nimamo kmetijstva. Velike družine*

družine, ki kličejo na tkanje in dobijo vsakodnevni zaslužek za zajtrk in večerjo. Če velikim družinam statve en dan ne tkejo, potem so brez dela, če pa male družine en dan ne dobijo dela, potem so lačni in tako so oboji medsebojno odvisni.»³⁴

Iz gornjih primerov lahko sklepamo, da je šlo za dokaj množično najemanje delovne sile, ki je bilo uveljavljeno z že ustaljenimi običaji, vendar pa še ne moremo govoriti o povsem svobodnem trgu delovne sile, ker je najemanje delavcev še vedno potekalo v okviru cehovske organizacije. Na to kažeta tudi oba gornja primera, in sicer je v prvem povsem očitno, da je delavce najemal cehovski uslužbenec, v drugem pa se moramo spomniti, da je bil omenjeni Xuanmiao, kjer je potekalo najemanje delavcev, pravzaprav tempelj, kjer je bil sedež tkalskega ceha, in si je težko misliti, da bi bila borza dela pred njegovimi vrati ločena od ceha.

Moč ceha svilarških tkalcev mesta Suzhou se je odrazila tudi v borbi proti najbolj izkoriščevalskim posegom državne oblasti, to je predvsem proti izrednim davkom, ki so jih izterjevali posebej določeni »davčni evnuhi«. Močna gibanja proti neutemeljeno povišanim davkom za obrtne stroke so se proti koncu 16. stoletja pojavila v več krajih Kitajske in jih s skupnim nazivom imenujemo gibanje mestnega prebivalstva. To gibanje se je najmočnejše manifestiralo prav v mestu Suzhou, kjer je bila struktura prebivalstva z največjim deležem obrtniško-delavskega in trgovskega prebivalstva, ki je tudi v absolutnih številkah predstavljalo pomembno silo. Tu je že leta 1523 prišlo do upora proti evnuhu Zhang Zhicongu, ki je bil uradni nadzornik proizvodnje.

Najmočnejši val uporov je bil reakcija na izredno povečanje davkov, ki jih je država predpisala konec 90. let 16. stoletja in v province odposlala posebne davčne evnuhe, da bi izterjali to dodatno davčno obremenitev. Za vsake zasebne statve je bilo treba na mesec plačati tri kovance *qian* in nato od vsake prodane bale še tri bakrene novce *fen*.³⁵

V Suzhou je bil poslan evnuh Son Long, ki je najprej poizkusil izpeljati novo obdavčitev preko tkalskega ceha. Vendar so bili tako povišani davki za tedanje razmere prehudo breme in bi lahko resno ogrozili nadaljnjo proizvodnjo, zato se je tkalski ceh uprl novim davkom in izdal splošno prepoved tkanja svile in prodajanja svile: »Vse tkalske družine morajo zapreti vrata in prekiniti tkanje. Ustaviti je treba prodajo svile zbranim množicam na trgu.«³⁶

Da je bila ta stavka uspešno izpeljana in je resnično ohromila tkanje svile v vsem mestu, nam pričajo odlomki že omenjenih citatov lokalnih kronik, ki se nanašajo prav na te dogodke:

»Beležim, kar sem sam videl. Ko so zaustavile delo barvarske delavnice, je bilo odpuščenih več tisoč barvarskih delavcev in ko so zaustavile delo tkalske delavnice, je bilo spet odpuščenih več tisoč tkalskih delavcev.« (Glej op. 31), in: *»Po jutranji riževi kaši se vsi (delavci) razidejo... Zdaj je cehovski urad za delo zaradi lastnih interesov prepovedal proizvodnjo.«* (Glej op. 33).

Protest proti davkom in proti davčnemu evnuhu Sun Longu pa ni ostal samo pri cehovsko vodeni stavki, ampak je prerasel v večji upor tekstilnih delavcev. Poleti 1601. leta se je tkalec Ge Cheng proglasil za voditelja, ki namerava za prebivalce Suzhoua

³⁴ Xi tai man ji, 4. zvezek.

³⁵ Isto kot 27.

³⁶ Isto kot 27.

odpraviti nered. Z več deset privrženci je šel v tempelj, kjer je bil sedež tkalskega ceha, in pozval vse, naj mu sledijo v uporu.³⁷

V upor je popeljal množico tkalcev, ki so se zbrali pred sedežem ceha, kar tudi kaže na pomen ceha celo za te proletarizirane tkalske delavce. Lokalna uprava mesta Suzhou je najprej poskušala pomiriti upornike in jim je izročila dva posrednika iz njihovega ceha, ki sta sodelovala z davčnim evnuhom. Besna množica ju je odvela pred cehovski tempelj, kjer so ju usmrtili, vendar se upor s tem še ni polegel, ampak so porušili še nekaj zgradb in pregnali evnuha Sun Longa. Kasneje je bil upor zatrt, njegovega voditelja Ge Chenga pa so ujeli in usmrtili.

50

Opisani dogodki nam potrjujejo, da so bile tedanje razmere v svilarstvu v mestu Suzhou izredno zaostrene in da je poseganje države v proizvodne pogoje te panoge šlo tako daleč, da je izzvalo odprt spor.

Tedaj na novo uvedeni sistem nadzora, ki so ga izvajali evnuhi, je imel s svojimi nemogočimi zahtevami resne posledice za celotno svilarstvo, ker ni predstavljal le dodatnega bremena, ampak večkrat tudi direktno uničenje proizvodnje. Ob hkratni popolni državni kontroli nad cenami svile, ki jih ni bilo mogoče povečati v skladu z naraslimi stroški, je očitno, da država ni imela najmanjšega posluha za potrebe te panoge in je s tako politiko v 16. stoletju povzročila zaustavitev razmaha in celo njeno nazadovanje. Poleg tega je država kot glavni kupec vedno večjih količin svile po represiranih cenah v bistvu izkoriščala to panogo in ji odvzemala njeno lastno akumulacijo.

Dalje kaže primer borbe proti evnuhom, ki so izterjevali davke, tudi na veliko moč in vpliv tkalskega ceha, ki je bil sposoben upreti se uradni politiki in izpeljati stavko ter ostal tista institucija, preko katere je državna uprava iskala izhod iz krize in preko njega poizkušala pomiriti uporne delavce. Na koncu je razvidna tudi močna socialna diferenciacija znotraj ceha samega: med bogatimi in revnimi, med lastniki večjih delavnic in raznimi posredniki, ki so svoj vpliv in materialno stanje povečevali v stikih z državnimi predstavniki in s posegi v trgovsko dejavnost na eni strani, ter proletariziranimi obrtnimi delavci na drugi strani.

BESEDA O AVTORJU

Mitja Saje, sinolog, lektor za kitajski jezik na Filozofski fakulteti Univerze v Ljubljani, član upravnega odbora Evropske zveze za kitajske študije (EACS).

Proučuje zgodovino kitajske civilizacije, predvsem obdobje dinastije Ming, na katero se nanaša tudi njegova disertacija.

Izdal je prvi *Kitajsko-slovenski slovar* (Ljubljana 1990).

ABOUT THE AUTHOR

Mitja Saje, sinologist, lecturer of Chinese at the Faculty of Arts of Ljubljana University, member of the executive board of the European Association for Chinese Studies (EACS). M. Saje researches the history of Chinese civilisation, above all the Ming period which is the subject of his doctorate's thesis. He is the author of the first *Chinese-Slovene dictionary* (Ljubljana 1990).

³⁷ Xu Yuanhao: Wu men za Yong, 12. zvezek.

SUMMARY

CHINA'S SILK INDUSTRY UNDER THE MING DYNASTY

In early Ming dynasty the silk production in the Jiangnan area existed mainly in three organizational types: peasant home manufacture, small scale handicraft production, and big state owned manufactures producing mainly for the needs of the court. Because of difficulties of supplying corvee labor for state manufactures this type of production came into rapid deterioration with the government seeking new substitution for the deficiency of this production. With more market forces in the play the local state manufactures of the Jiangnan formed new links with peasant home manufacturers, and guild organized craftsmen, supplying them with raw materials and making them work for state orders. Growing size of state orders reached some three quarters of whole Jiangnan production by the end of 16 century, which enabled the state to control most of the silk production and, because the state exercised also complete control over prices, its grip over silk production became irrefutable.

51

The influence of bureaucracy on almost every aspect of production in Ming China has manifested itself through the predominant role of Confucian social values, as well as by direct government interference altering the market conditions or simply influencing the daily production affairs, usually resulting with some unfavorable outcome. The silk production in the Jiangnan region gives a particularly vivid example of those negative influences, bringing this traditionally outstanding Chinese handicraft to the brink of collapse by the end of the dynasty.

In the worsening financial situation of the second half of 16 century the state raised additional taxes on silk textile production without allowing higher prices, which severely damaged the whole branch and actually destroyed the production in several places where its costs were higher than the officially limited textile prices. This even caused revolts of guild organized craftsmen, among which probably the most known is the so called Movement of Suzhou city population in the year 1601.

RÉSUMÉ

LA PRODUCTION DE LA SOIE EN CHINE AU COURS DE LA DYNASTIE MING

Au début de la dynastie Ming, la production de la soie dans la région du Jiangnan s'organisait principalement selon trois structures : la manufacture à la ferme, la production artisanale à petite échelle et les grosses manufactures d'état qui produisaient essentiellement pour les besoins de la Cour. En raison des difficultés à fournir le travail corvéable pour les manufactures d'état, ce type de production se détériora rapidement et le gouvernement chercha une nouvelle voie pour suppléer à la déficience de cette production. En mettant en jeu des mécanismes de marché dynamisés, les manufactures de l'état du Jiangnan établirent de nouveaux liens avec les paysans manufacturiers et la guilde des artisans. Elles leur fournissaient les matières premières et les faisaient travailler pour les commandes de l'état. Toujours plus importantes, ces commandes en vinrent à représenter, à la fin du 16ème siècle, les trois quarts de la production totale de la soie du Jiangnan. L'état put donc quasiment contrôler la production. Comme d'autre part il opérait un contrôle absolu sur les prix, son emprise sur la production de la soie devint irréfutable.

L'influence de la bureaucratie sur à peu près tous les aspects de la production dans la Chine de la dynastie Ming s'est manifestée à travers le rôle prédominant des valeurs sociales confucéennes, ainsi que par une intervention directe du gouvernement, altérant les conditions du marché ou simplement influençant la production quotidienne, ce qui avait généralement des répercussions défavorables. La production de la soie dans la région du Jiangnan constitue un exemple particulièrement frappant de ces influences négatives qui portèrent cet artisanat chinois traditionnellement prestigieux au bord de la ruine à la fin de la dynastie.

Dans la seconde moitié du 16ème siècle, la situation financière se détériorant, l'état leva des impôts supplémentaires sur la production textile de la soie sans autoriser d'augmentation des prix. Cela endommagea sévèrement l'ensemble de la filière et anéantit de fait la production là où les coûts étaient supérieurs aux prix restreints du tarif officiel. Cette situation occasionna même des révoltes de la part de la guilde des artisans. Le soulèvement des habitants de Suzhou, en 1601, est probablement la plus connue de ces révoltes.

RÉSUMÉ

LA PRODUCTION DE LA SOIE EN CHINE AU COURS DE LA DYNASTIE MING

À l'apogée de la dynastie Ming, la production de la soie dans le Jiangnan constituait une partie importante de l'économie nationale. Cependant, l'influence de la bureaucratie sur à peu près tous les aspects de la production dans la Chine de la dynastie Ming s'est manifestée à travers le rôle prédominant des valeurs sociales confucéennes, ainsi que par une intervention directe du gouvernement, altérant les conditions du marché ou simplement influençant la production quotidienne, ce qui avait généralement des répercussions défavorables. La production de la soie dans la région du Jiangnan constitue un exemple particulièrement frappant de ces influences négatives qui portèrent cet artisanat chinois traditionnellement prestigieux au bord de la ruine à la fin de la dynastie. Dans la seconde moitié du 16ème siècle, la situation financière se détériorant, l'état leva des impôts supplémentaires sur la production textile de la soie sans autoriser d'augmentation des prix. Cela endommagea sévèrement l'ensemble de la filière et anéantit de fait la production là où les coûts étaient supérieurs aux prix restreints du tarif officiel. Cette situation occasionna même des révoltes de la part de la guilde des artisans. Le soulèvement des habitants de Suzhou, en 1601, est probablement la plus connue de ces révoltes.